

„Drie dagen zijn gauw om”, verzekerde Nico. En weer dezelfde gedachte als die de vorige avond Suze het vreselijkste had doen dragen, hielp haar ook nu. Was Suze van Larn van éniġ belang? Had het ergens op de wereld invloed als een onbeduidend kind van negentien zich toevallig wanhopig gevoelde? En zou er iemand om haar tranen wenen?

Zij veegde haar ogen droog en ging gelaten haar toilet voltooien.

Na het ontbijt wandelden ze over de nog vrij lege boulevards en naar de markt, waar Suze in verbazing kwam over de massa's bloemen. Zij was bijna niet weg te krijgen voor een pot blauwe hortensia's en wilde toch niet, dat Nico ze voor haar kocht. „Geef mij maar rozen”, vroeg ze om hem haar weigering te motiveren, „die ruiken meer”. En hij kocht haar een tuil geurige witte rozen.

Eerst toen ze op het punt stonden de markt te verlaten, bedacht ze, hoe haar vader de marktgebouwen had geroemd en nu, haar hoofd opheffend, stond ze in verfrukking stil.

De Meizon deed het verguldsel der beelden schitteren en hen beter herkennen.

La maison de la Louvre in zijn sobere stijl, boeide haar het meest, terwijl daarnaast, fijn en wit, La maison du Cornet met zijn vele kleine ruitjes en zijn sierlike ronde raampjes haar een machtig stenen borduurwerk leek.

„Kijk eens dat witte huis, hoe mooi”, wees ze opgewonden en verlangend het mee te delen.

„Ja...a.... heel aardig”, beaamde Nico verlegen, en haar meetrekkend voegde hij erbij: „kom, nu moeten we verder”.

Ze bezochten het Palais de Justice en de Botaniese tuin en vonden, verdwaald in een klein parkje, een oud verweerd standbeeld van Willem de Zwijger.

In een café in de buurt dronken zij, tamelijk genoegelijk, koffie en tramden daarna naar Tervueren, waar ze den middag doorbrachten in het reusachtige koloniaal-museum.

Doodmoe van hun gezwerf keerden zij tegen vijven in hun hotel terug.

Suze voelde zich lusteloos. Nu al de vreemde mooie dingen niet meer om haar heen waren en haar afleidden, dacht ze weer aan zichzelf en ze zag zó op tegen de avond, de gruwzame avond, die komen moest hoe lang een middag ook zou duren. En het allerliefst was ze alleen geweest en had ze, uren aaneen, in een hoekje gedoken, zitten schreien. Maar er was geen tijd, daar ze direkt na het diner de trein naar Luik moesten halen, waar ze zouden overnachten. De volgende dag zetten ze hun reis voort naar Aken. Zij verveelden zich allebei en wisten met hun tijd geen raad. Suze meende, dat er in de Dom het graf van Karel de Grote moest zijn, maar Herzberg wist het niet en dus lieten zij het maar. Het kon Suze ook niet echt schelen. En toen ze eindelijk, o, eindelijk! de vierde dag naar huis spoorden, was ze zo weldadig blij, ze schreide bijna door het gevoel van verlossing. Want van thuis hoopte ze verbetering, al was het alleen maar, dat ze daar niet de hele dag onafgebroken bij hem zou behoeven te zijn.

(Meer fragmenten volgen).

DE DANS,

EEN DIALOOG

DOOR

KAREL WASCH.

PERSONEN.

ANGE.

GEERTEN.

Winteravond. Haar kamer, behaaglijk door

Voor Angélique.

rijken eenvoud, rustig in den schijn van een groote, lichtgeel-omkapt lamp. Geerten zit in peinzing bij den haard; Ange sluit de portière naar het aangrenzend vertrek, waar zij piano gespeeld heeft en zet zich tegenover hem.

GEERTEN (opziend)

Ik kan nog niet ten volle zeggen, wát je pianospel voor mij is.